

Rep. Nr. 05/13

*

NB-032-06

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van 24
januari 2013

*

Beroep tegen de
beslissing van 25
augustus 2006 van het
Comité van de DGEC
van het RIZIV

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 2 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van : Mevr. A..., apotheker, wonend te XXXX

Appellante, die persoonlijk verschijnt en wordt bijgestaan door Mr. B..., advocaat, met kantoor te XXXX.

Tegen :

RIZIV - Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

Geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, dhr. C..., apotheker-inspecteur, en dhr. D..., attaché, ambtenaren bij geïntimeerde.

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 22 november 2012 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*

* *

VOORGAANDEN IN DE PROCEDURE:

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het dossier van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (DGEC) van het RIZIV;
- de bestreden beslissing van 25 augustus 2006 van het Comité, ter kennis gebracht aan A... bij aangetekende brief van 22 september 2006;
- het verzoekschrift tot hoger beroep van 17 oktober 2006, ontvangen ter griffie op 19 oktober 2006;
- de conclusies voor het RIZIV, Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle, neergelegd ter griffie op 18 juli 2007;
- de conclusies voor A... van 5 september 2012, ontvangen ter griffie op 6 september 2012;
- de oproepingsbrieven van 12 en 19 oktober 2012;
- de conclusies voor het RIZIV, Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle, neergelegd ter griffie op 13 november 2012.

Gehoord op de openbare terechtzitting van 22 november 2012:

- mr. B... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens appellante;
- mevr. A... in haar toelichting;
- dhr. D... in de uiteenzetting van het juridische luik van de middelen en conclusies namens de geïntimeerde
- dhr. C... in de uiteenzetting van het technische luik van de middelen en conclusies namens de geïntimeerde.

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de buitengewone openbare terechtzitting van 20 december 2012. Wegens verder beraad werd de uitspraak verdaagd naar de buitengewone openbare terechtzitting van heden.

*

* *

1. DE TENLASTELEGGING

Naar aanleiding van een klacht van een verzekerde aangaande het overhandigen van "tegoedbonnen" voor niet afgehaalde medicatie, werd een onderzoek ingesteld door de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle (DGEC) naar de realiteit en conformiteit van de farmaceutische specialiteiten aangerekend door A... aan de verplichte ziekteverzekering.

Na afloop van dit onderzoek werd aan A... volgende inbreuk ten laste gelegd:

In de periode van 01/01/2002 tot 31/12/2002 heeft apotheker A..., in haar hoedanigheid van titularis van de apotheek, gelegen te XXXX, via tarifieringsdienst XXXX farmaceutische specialiteiten aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering die niet werden afgeleverd wegens niet aangekocht.

Deze inbreuken worden gesteund op een schending van:

- artikel 2 van het koninklijk besluit van 21 december 2001 tot vaststelling van de procedures, termijnen en voorwaarden inzake de tegemoetkoming van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen in de kosten van farmaceutische specialiteiten;
- artikel 2 van het koninklijk besluit van 2 september 1980 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder de verplichte ziekte- en invaliditeits-verzekering tegemoetkomt in de kosten van de farmaceutische specialiteiten en daarmee gelijkgestelde producten;
- artikel 2 en artikel 8, § 6 van de nationale overeenkomst tussen de apothekers en de verzekeringsinstellingen (in werking getreden op 1 januari 1996).

Bij de vaststelling van de ten onrechte aangerekende farmaceutische specialiteiten en producten werd volgens de DGEC een tolerantiemarge van 3 eenheden gerespecteerd voor verschillen tussen de aangerekende en de ingekochte producten en specialiteiten. Er werd volgens het onderzoek ook rekening gehouden met de mogelijkheid van equivalente substitutie. Ten slotte werd voor de berekening van het ten onrechte aangerekend bedrag telkens de minimumtussenkomst van het RIZIV in aanmerking genomen.

Uiteindelijk levert het onderzoek volgens de DGEC als resultaat dat 390 farmaceutische specialiteiten en producten in 2002 ten onrechte zijn aangerekend voor een bedrag van € 9.168,90.

2. DE BESLISSING VAN HET COMITE VAN 25 AUGUSTUS 2006

Bij beslissing van het Comité van 25 augustus 2006 werden de aan A... ten laste gelegde feiten bewezen verklaard en weerhouden.

Het Comité oordeelde dat apotheker A... bijgevolg gehouden is tot terugbetaling krachtens het toenmalig artikel 141, §5, laatste lid van de ZIV-wet 1994, aan de verplichte ziekteverzekering van de totale waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen voor de som van € 9.168,90.

Gezien de ernst van de feiten werd door het Comité aan apotheker A... overeenkomstig het toenmalig artikel 141, §5 van de ZIV-wet 1994 een bijkomende administratieve geldboete opgelegd van € 9.168,90, zijnde 100% van de totale waarde van de onterecht aangerekende verstrekkingen, waarvan 50 % of € 4.584,45 effectief en 50 % of € 4.584,45 met opschorting gedurende een periode van drie jaar.

De beslissing van het Comité is in het bijzonder gesteund op volgende motieven.

Het Comité oordeelde vooreerst dat A... zich ten onrechte beroept op verjaring. Het proces-verbaal van vaststelling werd volgens het Comité opgesteld binnen de termijn van twee jaar bepaald in artikel 174 van de Z.I.V.-wet 1994, zodat er zich geen probleem van verjaring van de terugvordering stelt. Bovendien werd vastgesteld dat de termijn van drie jaar voor het opleggen van een administratieve geldboete nog niet verstreken was.

Ten gronde sluit het Comité zich aan bij het standpunt van de DGEC, nu bij proces-verbaal werd vastgesteld dat het aantal aangerekende verpakkingen groter is dan het aantal verpakkingen dat werd aangekocht (dwz de som van de overname op 20 december 2001 en de aankopen in 2002) bij de met naam genoemde leveranciers.

Het Comité stelt vast dat er door apotheker A... felle kritiek werd geuit op de onderzoeksmethode gebruikt door de geneesheer-inspecteur, doch dat zij de gedane vaststellingen niet kan weerleggen.

Met de conflictsituatie tussen apotheker A... en apotheker E... kan er volgens het Comité geen rekening worden gehouden. Vanaf de overname van de officina op 2 januari 2002 is apotheker A... individueel verantwoordelijk.

Het Comité besluit dat de ingeroepen feiten inbreuken uitmaken op de reglementaire bepalingen, doch dat bij de bepaling van de sanctie rekening kan worden gehouden met het feit dat apotheker A... haar handelswijze in positieve zin heeft aangepast.

*
* *

3. DE VORDERINGEN IN HOGER BEROEP

3.1. Apotheker A... (de appellante) vordert bij (synthese)conclusie van 5 september 2012 de bestreden beslissing van het Comité te vernietigen.

In zoverre de Kamer van beroep zou oordelen tot schuldigverklaring, vraagt zij vast te stellen dat er, gelet op de overschrijding van de redelijke termijn, geen reden voorhanden is tot het opleggen van een administratieve geldboete of van een terugvordering.

In ondergeschikte orde wordt gevraagd dat zowel de administratieve geldboete als de terugvordering voorwaardelijk worden opgelegd.

3.2. Het RIZIV, Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (de geïntimeerde) vraagt bij (synthese)conclusie van 13 november 2012 het hoger beroep ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren en de bestreden beslissing te bevestigen als volgt :

- te zeggen dat de tenlasteleggingen bewezen zijn en terecht werden weerhouden;
- te zeggen dat apotheker A... de onterecht aangerekende farmaceutische producten moet terugbetalen voor de som van € 8.919,06.

Ten aanzien van het opleggen van een administratieve geldboete verklaart de geïntimeerde zich te houden aan de rechtspraak van de Kamer van beroep.

4. DE GRIEVEN VAN HET HOGER BEROEP

1. Standpunt van appellante

De appellante werpt vooreerst op dat de vordering van de geïntimeerde is verjaard, zowel wat betreft de administratieve geldboete, als de vaststelling van de feiten en de terugvordering.

In de tweede plaats beroept zij zich op een overschrijding van de redelijke termijn voor de behandeling van de zaak, aangezien de ingeroepen inbreuken dateren van 2002. Dit heeft volgens haar tot gevolg dat er bewijsmoeilijkheden optreden en dat de rechten van verdediging in het gedrang komen, met een vernietiging van de handeling of de vervolging tot gevolg. Zij vraagt op deze grond de afwijzing van de vordering.

Ten gronde stelt de appellante dat het dossier een aantal onjuistheden bevat (RIZIV-nr.; de verklaring over het gebrek aan registers), dat het dossier onvolledig is (wat betreft de in aanmerking genomen firma's) en dat het onderlinge verschillen bevat in de opgave van aantallen, producten en bedragen.

De appellante merkt ook op dat de tarificatie destijds manueel gebeurde; dat de factuur veel later volgt dan de bestelling en dat er geen 'grote' verpakkingen kunnen zijn aangerekend wanneer deze nog niet bestonden.

Verder stelt de appellante dat er geen rekening werd gehouden met de 'retributie' en dat het ontbreekt aan duidelijkheid i.v.m. de manier van controleren en berekenen.

Ten slotte beroept de appellante zich ook op het feit dat de leveringsdatum verschilt van de factuurdatum; dat er bij de overname nog bepaalde verzendnota's zijn gefactureerd op de vorige eigenaar; dat er zich in januari 2002 nog voorschriften van apotheker E... bevonden bij de te tarificeren voorschriften en dat een aantal bestellingen geleverd in 2002 pas in 2003 werden gefactureerd. De appellante verwijst ook naar de praktijk van het ruilen van geneesmiddelen en naar de aankoop ervan voor bereidingen.

De appellante besluit dat de geïntimeerde zou moeten aangeven aan de hand van effectieve lijsten met afleverkolommen en aangerekende kolommen om welke tekorten het gaat en dat het bij gebrek hieraan niet mogelijk is om de tenlastelegging te weerleggen.

De appellante handhaaft de inhoud van de briefwisseling die zij destijds heeft gevoerd en in het bijzonder haar stelling dat het onderzoek met een zekere vooringenomenheid en onder

voortdurende dreigementen is gevoerd.

2. Standpunt van de geïntimeerde

De geïntimeerde acht de voormelde grieven ongegrond.

De geïntimeerde is van oordeel dat de feiten tijdig zijn vastgesteld en dat de terugvordering van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen niet verjaard is. De administratieve geldboete werd volgens de geïntimeerde door het Comité ook tijdig opgelegd.

Ten aanzien van de ingeroepen schending van de redelijke termijn merkt de geïntimeerde op dat deze termijn pas op 14 februari 2006 een aanvang kon nemen, d.i. op het ogenblik dat de vraag naar de schriftelijke verweermiddelen is gesteld. De behandeling voor het Comité gebeurde volgens de geïntimeerde dan ook tijdig.

Ten aanzien van de procedure in beroep, stelt de geïntimeerde dat, in zoverre er een overschrijding van de redelijke termijn zou worden aangenomen, dit hoogstens aanleiding kan geven tot een vermindering van de sanctie of schuldigverklaring, doch niet tot de onontvankelijkheid of vermindering van de terugvordering. Tenslotte is de geïntimeerde van oordeel dat er thans nog steeds een tegensprekelijk debat kan worden gevoerd aan de hand van het dossier en met eerbiediging van de rechten van verdediging.

Betreffende het gevoerde onderzoek stelt de geïntimeerde dat er aan de hand van de gegevens van de aangerekende farmaceutische verstrekkingen opgevraagd bij de tarificatiedienst voor het jaar 2002; van de gegevens over de in 2002 bij apotheker A... geleverde farmaceutische specialiteiten opgevraagd bij zes met naam genoemde firma's; en van de inventaris van de overname van de apotheek van 21 december 2001; de facturen en/of verzendnota's van de producten aangekocht in 2002 en de voorschriften van hetzelfde jaar, overhandigd door de appellante zelf, een balans is opgemaakt. Hierbij werd het aantal aangerekende eenheden afgewogen ten opzichte van het aantal ingekochte/overgenomen eenheden, met als resultaat de vaststelling dat er meer werd aangerekend dan aangekocht.

De geïntimeerde stelt dat de processen-verbaal bewijskrachtig zijn behoudens tegenbewijs en dat er werd vastgesteld dat het aantal aangerekende verpakkingen groter is dan het aantal verpakkingen dat werd aangekocht in 2002.

De geïntimeerde verklaart dat rekening werd gehouden met de opmerkingen gemaakt door de appellante op de balans opgenomen in het proces-verbaal van vaststelling van 25 augustus 2003, met als gevolg dat de opgave van producten en aantallen in de nota voor het Comité verschilt. Ook de mogelijkheid van equivalente substitutie en het argument van de appellante betreffende de retributie werd in aanmerking genomen en gaf aanleiding tot een ander eindresultaat. De geïntimeerde besluit dat de opmerkingen van de appellante op de eindbalans hetzij in aanmerking zijn genomen, hetzij niet terecht zijn of minstens niet concreet zijn gestaafd. Voor het antwoord op de vraag naar de appellante naar een berekening aan de hand van effectieve lijsten, met afleverkolommen en aangerekende kolommen verwijst de geïntimeerde naar de balans opgenomen in het proces-verbaal van vaststelling van 25 augustus 2003.

De geïntimeerde besluit dat de tenlastelegging bewezen is en terecht weerhouden werd.

5. BEOORDELING

5.1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig ingesteld.
Het is ontvankelijk.

5.2. De gegrondheid van het hoger beroep

5.2.1. De verjaring

De appellante werpt op dat de vorderingen van de geïntimeerde inmiddels verjaard zijn. Deze middelen die daartoe worden aangehaald, kunnen echter niet worden bijgetreden.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de vaststellingen in deze zaak zijn gedaan bij proces-verbaal van 25 augustus 2003, terwijl de ingeroepen feiten betrekking hebben op de periode van 1 januari 2002 tot en met 31 december 2002.

Artikel 174, eerste lid, 10° van de Z.I.V.-Wet 1994, zoals van toepassing ten tijde van de feiten, legt voor de vaststelling van de feiten bedoeld in het toenmalig artikel 141, §§ 2, 3 en 5 van de Z.I.V.-wet 1994, een termijn op van 2 jaar, bepaald op straffe van nietigheid en te rekenen vanaf de datum waarop de verzekeringsinstellingen de documenten betreffende de feiten hebben ontvangen.

Deze termijn werd ter zake nageleefd.

Voor wat de terugvordering betreft, dient te worden verwezen naar artikel 174, derde lid (oud) Z.I.V.-wet waarin is bepaald dat de verjaringstermijn pas ingaat op de datum waarop een definitieve beslissing is genomen door het Comité of de Kamer van beroep (cfr. art. 174, derde lid Z.I.V.-wet zoals van toepassing vóór de Gezondheidswetten van 2006 en geldig als overgangsbepaling (cfr. art. 112 van de Wet houdende diverse bepalingen betreffende de gezondheid van 13 december 2006, gewijzigd bij art. 261 van de Wet houdende diverse bepalingen van 27 december 2006, B.S. 28 december 2006)).

In afwachting van deze definitieve beslissing kan er op grond van artikel 174 van de Z.I.V.-wet niet worden besloten tot verjaring.

Ten slotte werd de administratieve geldboete door het Comité opgelegd binnen de termijn van drie jaar die daartoe destijds was bepaald in artikel 141, §7 van de Z.I.V.-Wet 1994. Dit wordt op zich ook niet betwist.

Op grond van de voormelde overwegingen besluit de Kamer van beroep dat de middelen opgeworpen inzake verjaring niet gegrond zijn.

5.2.2. De redelijke termijn

5.2.2.1. De appellante werpt op dat de redelijke termijn is geschonden doordat inmiddels meer dan 10 jaar is verstreken sinds de data waarop de inbreuken zouden zijn gepleegd.

De partijen zijn het oneens over de vraag op welk ogenblik de redelijke termijn een aanvang neemt, doch deze betwisting is ter zake niet bepalend.

Om de hierna vermelde redenen is de Kamer van beroep van oordeel dat het tijdsverloop in deze zaak hoe dan ook een schending uitmaakt van het beginsel van de redelijke termijn.

5.2.2.2. Het beginsel dat de zaak binnen een redelijke termijn moet worden behandeld, is ter zake van toepassing. Het is een algemeen rechtsbeginsel dat eveneens voor administratieve rechtscolleges geldt, en bijgevolg ook voor de Kamer van beroep.

Afgezien van de vraag of de behandeling van de zaak tot aan de beslissing van het Comité van 25 augustus 2006 binnen een redelijke termijn is verlopen, blijkt dit binnen het kader van het hoger beroep niet het geval te zijn.

In dit verband kan immers niet worden voorbijgegaan aan een tijdsverloop van meer dan zes jaar tussen het verzoekschrift tot hoger beroep en de behandeling van de zaak ter terechtzitting van 22 november 2012.

Dit tijdsverloop is mede het gevolg van het feit dat de wetgever de regeling ter beslechting van de geschillen heeft gewijzigd met ingang van 15 mei 2007, en dit zonder in adequate overgangsmaatregelen te voorzien en/of de Koning voldoende tijd te laten om de nodige uitvoeringsbesluiten uit te vaardigen en de leden van de Kamer van Beroep te benoemen.

De benoeming van de leden van de huidige Kamer van Beroep vond pas plaats bij koninklijk besluit van 18 mei 2008 (B.S. 10 juni 2008). Het Procedurereglement van toepassing op de huidige Kamer van Beroep trad in werking op 30 juni 2008 (K.B. van 9 mei 2008, B.S. 20 juni 2008). Om die reden kon in de periode vanaf 15 mei 2007 tot 30 juni 2008 geen enkele zaak worden behandeld door de Kamer van beroep, met een vertraging in de afhandeling van de hangende zaken tot gevolg.

Het beginsel dat een uitspraak binnen een redelijke termijn moet volgen, is niet alleen gericht tot de rechter maar ook tot de wetgever, die de plicht heeft om de rechterlijke organisatie in te richten op een wijze die de rechter in staat stelt om een procedure binnen een redelijke termijn af te ronden (Arbitragehof nr. 29/99, 3 maart 1999, B.S. 20 maart 1999).

De praktische en organisatorische moeilijkheden die de wetwijziging ter zake met zich meebracht, kunnen dan ook niet worden ingeroepen om de overschrijding van de redelijke termijn te verschonen.

Gezien er aldus meer dan zes jaar is verlopen sinds hoger beroep werd aangetekend en de bestreden beslissing betrekking heeft op inbreuken die dateren van meer dan 10 jaar geleden, werd de schending van de redelijke termijn voor de afhandeling van de zaak terecht ingeroepen.

5.2.2.3. De appellante kan evenwel niet worden gevolgd in zoverre zij op grond van de schending van het beginsel van de redelijke

termijn besluit dat de terugvordering bij voorbaat dient te worden afgewezen.

De overschrijding van de redelijke termijn heeft niet het verval van de vordering tot gevolg. De Kamer van Beroep dient op straffe van rechtsweigering nog steeds uitspraak te verlenen over de vordering.

Wel dient de te lange duur van de procedure te worden betrokken bij de beoordeling van de bewijsvoering en bij het onderzoek naar het respecteren van de rechten van verdediging, alsook bij het bepalen van de eventuele sanctie (R.v.St. 3 juni 2004, F..., nr. 132;001, R.v.St. 10 juni 2004, G..., nr. 132.234, www.raadvst-consetat.be).

5.2.3. De bewijsvoering

5.2.3.1. De geïntimeerde acht de tenlastelegging bewezen op basis van het onderzoek dat destijds werd gevoerd en in het bijzonder gelet op de bewijswaarde van de processen-verbaal, die gelden tot het bewijs van het tegendeel.

Dit uitgangspunt is gesteund op artikel 169 van de Z.I.V.-Wet 1994 (zoals destijds van toepassing). Dit artikel bepaalt dat de processen-verbaal opgemaakt door de inspecteurs en controleurs die naar aanleiding van hun controleopdracht een overtreding van de wettelijke bepalingen vaststellen, bewijskrachtig zijn behoudens tegenbewijs.

Deze bepaling geldt evenwel niet onverkort. Zij heeft betrekking op de processen-verbaal waarin overtredingen zijn vastgesteld, dit wil zeggen waarin het bestaan van materiële feiten wordt geconstateerd die een overtreding uitmaken.

De feiten die ter zake zijn vastgesteld, laten naar het oordeel van de Kamer van beroep echter niet toe om hieruit af te leiden dat de ingeroepen overtreding vaststaat en afdoende bewezen is. De redenering en bewijsvoering die daartoe wordt gevolgd, blijkt immers niet sluitend te zijn. Zij laat in de huidige stand van de zaak ook niet toe om de vorderingen in te willigen en dit om volgende redenen.

5.2.3.2. De tenlastelegging in deze zaak blijkt integraal te zijn gesteund op een vergelijking (ook balans genaamd) tussen de in 2002 aan de ziekteverzekering aangerekende producten en de 'aangekochte' producten. Dit laatste slaat volgens de geïntimeerde op het geheel van de producten vermeld op de inventaris die ter

gelegenheid van de overname van de officina is opgemaakt op 21 december 2001, enerzijds, en de aankopen verricht in 2002, anderzijds.

De Kamer van beroep stelt vast dat het onderzoek hieromtrent uitgebreid werd gevoerd; dat de appellante meermaals werd verhoord en dat er in de loop van de procedure ook rekening werd gehouden met bepaalde argumenten die de appellante heeft aangebracht. Dit verklaart volgens de geïntimeerde de evolutie in de 'balansen' en in het totaal bedrag dat als ten onrechte aangerekend wordt beschouwd.

Spijts dit alles dient de Kamer van beroep vast te stellen dat de uitgangspunten die in deze zaak werden aangenomen bij de vergelijking tussen het aantal aangerekende producten en het aantal dat op basis van de inventaris/aankoop voorradig was, niet toelaten om met afdoende zekerheid tot de inbreuk te besluiten.

Zoals door de appellante reeds in het kader van het eerste verweerschrift voor het Comité werd aangevoerd, blijven er voornamelijk aan de zijde van de producten die voorradig waren een aantal pertinente vragen en onduidelijkheden bestaan.

Zo blijft het onduidelijk in welke mate er ook rekening werd gehouden met de leveringen/facturatie die in de overgangsfase (tussen het opmaken van de inventaris en de overname van de officina) plaatsvonden op naam van de toenmalige apotheker E....

Het onderzoek biedt ook geen uitsluitel over de vraag of alle leveringen uitgevoerd in 2002 ook in hetzelfde jaar (en niet in 2003) zijn gefactureerd en bijgevolg integraal in aanmerking zijn genomen. In dit verband werd er slechts ten aanzien van één levering ingeroepen dat de leverancier een mogelijk tijdsverloop over de jaargrenzen heen ontkent, doch dat dit ook voor alle andere leveranciers het geval is, blijkt niet.

Daarnaast blijven er ook vragen bestaan aan de zijde van de aangerekende producten en dit in het bijzonder over de aanrekening in de overgangsfase van eind 2001, begin 2002 van getuigschriften op naam van apotheker E.... Of deze aanrekening buiten beschouwing is gelaten, wordt niet vermeld.

Tenslotte werd op de vraag van de appellante naar een duidelijk overzicht van de verschillen aan de hand van "afleverkolommen" en "aangerekende kolommen" alsnog niet ingegaan. De geïntimeerde verwijst daarvoor naar de balansen opgemaakt per product, doch

hierop werd niet aangegeven waarop de vaststelling dat het product is 'aangekocht' in 2002 precies is gesteund : gebeurde dit op basis van de leveringsdatum, de factuurdatum, de vermelding op inventaris, of de aankoop in de overgangsfase op naam van apotheker E... enz... Ook in de gevalsbespreking is er hieromtrent geen duidelijkheid gebracht, terwijl deze gegevens van belang zijn om te achterhalen of alle producten correct in rekening zijn gebracht.

Uit wat voorafgaat, blijkt dan ook dat er ten aanzien van de voorgelegde balansen nog steeds redelijke twijfel bestaat over de vraag of alle aangekochte producten correct in kaart zijn gebracht. Dit geldt des te meer nu het onderzoek zich uitsluitend toespitst op een overgangsjaar, nl. het eerste jaar na de overname van de officina, waarin de appellante deels afhankelijk was van de toestand nagelaten door haar voorganger en waarin de gegevens nog manueel werden bijgehouden.

In de gegeven omstandigheden wordt door de appellante ook terecht ingeroepen dat het haar in het licht van deze bewijsvoering niet mogelijk is om de tenlastelegging, welke betrekking heeft op 390 verpakkingen op een totaal van 14780 aangerekende verstrekkingen in 2002, concreet te weerleggen.

De geïntimeerde merkt weliswaar op dat de punten van de kritiek van de appellante niet nieuw zijn en dat zij hiervan geen concrete voorbeelden aanhaalt, doch dit is in de huidige stand van de zaak ook niet meer aan de orde. Gelet op het tijdsverloop van 10 jaar kan immers niet meer worden verwacht dat de gegevens inzake aankoop en aanrekening door de appellante zelf worden gereconstrueerd en dat zij aan de hand daarvan zelf de pijnpunten aanwijst. Hierover anders oordelen zou strijdig zijn met de gevolgen van de overschrijding van de redelijke termijn op de bewijsvoering en met de rechten van verdediging.

Op grond van de voormelde vaststellingen besluit de Kamer van beroep dat de ingeroepen tenlastelegging niet kan worden weerhouden en dat de bewijsvoering mede ingevolge het verstrijken van de redelijke termijn faalt.

De vordering tot terugbetaling van de onterecht aangerekende verstrekkingen en tot het opleggen van een boete dient dan ook te worden afgewezen.

Het hoger beroep is gegrond. De beslissing van het Comité van 25 augustus 2006 dient te worden hervormd.

*
* *
*

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond.

Hervormt de bestreden van het Comité van 25 augustus 2006 in alle beschikkingen;

Opnieuw wijzend.

Zegt dat de tenlastelegging ten aanzien van apotheker A... niet kan worden weerhouden en wijst de vorderingen van het RIZIV, Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle ingesteld ten aanzien van apotheker A... op grond van inbreuken begaan in 2002 af.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 24 januari 2013 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Mevrouw Marijke DEMEDTS, Voorzitter van de Kamer van beroep;
- De heer Martin VOLCKE, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Marijke DEMEDTS

De Kamer van beroep de kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Marijke DEMEDTS, magistraat-Voorzitter, en mevrouw en de heer dokter Rafaël VANSTECHELMAN en Eva TRAEY, vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen, alsmede mevrouw

Dorothy GOETHALS en de heer Filip BABYLON, vertegenwoordigers van de representatieve organisaties van het apothekerskorps; de leden-geneesheren en leden-apothekers hebben aan de beraadslaging deelgenomen bij wege van advies. De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier in de Kamer van beroep.

